Poštnina plačana v gotovini

Sped. in abbon. postale. - II Gruppo 70 %

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina . . . . . L 1.750
Letna naročnina . . . . . L 3.500
Letna inozemstvo . . . . . L 4.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXIV. - Štev. 9 (1191) | Gorica - četrtek, 2. marca 1972 - Trst | Posamezna številka L 80

Ustanova, ki nam je v čast

Dne 25. februarja je minilo deset let, odkar je goriški nadškof msgr. Hijacint Ambrosi slovesno blagoslovil novo dvorano pri Katoliškem domu v Gorici. Tega dogodka se bomo goriški Slovenci spomnili v nedeljo 5. marca, ko bo dopoldne ob 11. uri v dvorani spominska svečanost, h kateri je odbor povabil cerkvene in civilne ter šolske oblasti, pa tudi zastopnike našega domačega kulturnega in političnega življenja. Seveda je k tej slovesnosti vabljeno tudi vse naše slovensko občinstvo iz Gorice in z dežele. Popoldne pa bo ob 17. uri koncert Slovenskega okteta, ki bo gotovo še povzdignil svečanost tega dneva. Ob tej priložnosti ne bo odveč, če premislimo, kaj pomeni Katoliški dom goriškim Slovencem.

SAD SLOVENSKEGA IDEALIZMA

Predvsem naj poudarimo, da je KD sad idealizma slovenskih ljudi po zadnji vojni. Iz spominske brošure, ki jo je odbor pripravil in ki se bo delila na proslavi, bo ta idealizem razviden v vsej razsežnosti. Saj je šlo leta 1952, ko se je sprožila misel o Domu, za pobudo ljudi, ki niso imeli drugega kot veliko željo dati svojim rojakom primerno kulturno in slovensko središče. Začeli so iz niča, brez vseh sredstev, v časih, ko je predla dosti bolj trda za denar kot pa danes; v časih, ko je tudi politično ozračje bilo Slovencem v Gorici zelo nenaklonjeno in so oblasti pobudo prej zavirale kot pa ji pomagale.

Potrebno je bilo zaradi tega iskati pomoči in zaslombe samo pri naših vernih ljudeh in pa pri ameriških Slovencih. V omenjeni brošuri je to dejstvo prav dobro prikazano: ameriški Slovenci s škofom dr. Rožmanom na čelu so omogočili v tistih kritičnih časih, da so Slovenci v Gorici dobili svoje kulturno središče. Seveda pa nosijo pri tem glavno zaslugo le naši slovenski ljudje zlasti v Gorici, ki so s prostovoljnimi prispevki, s posojili in tudi z brezplačnim delom dali možnost odboru, da je za Katoliški dom leta 1954 kupil zemljišče in stavbo ter nato začel misliti na dvorano. Z njih pomočjo in s solidarnostjo vseh mu je uspelo, da je dosegel namen in zgradil dvorano, ki je ena najlepših v Gorici in dovolj velika za redne kulturne dejavnosti.

SREDIŠČE SLOVENSKE KULTURE

Druga značilnost Katoliškega doma je, da je v desetih letih postal nekako središče slovenske kulture v Gorici. Iz statistik je razvidno, da je v KD vsako leto okrog 40 raznih kulturnih srečanj in prireditev, udeležencev pa od 9 do 10 tisoč vsako leto. Če upoštevamo številčno moč naše manjšine na Goriškem, bi rekli, da pride v KD vsaj vsaki rojak enkrat na leto.

Do tega pomena KD ni prišel naenkrat, saj so bile od začetka v KD le prireditve katoliško usmerjenih kulturnih skupin. Pozneje pa je odbor odprl vrata tudi drugim skupinam, da so le prišle s primernim programom. Tako se je v KD razvilo razgibano kulturno življenje, ki obsega kulturne večere in predavanja, koncerte vseh vrst, dramske igre, folklorne nastope, lahko glasbo, priložnostne akademije in drugo. V dvorani so gostovale skupine iz našega zamejstva in iz tujine, zlasti iz Slovenije in Koroške. A tudi iz Nemčije, Italije, Hrvaške in Češke. Vrata res niso ostala zaprta nobenemu, ki je imel kaj lepega pokazati.

Škoda, da so pri delu slovenske publike še zmeraj živi določeni ideološki predsodki. Dočim gre upraviteljem Doma predvsem za slovensko kulturo, gledajo nekateri še zmeraj predvsem skozi svoja ideološka očala in se zato bojijo stopiti v KD. Vendar vsi znaki kažejo, da je take ozkosti vedno manj. In to je prav.

ZBIRALIŠČE MLADINE

Tretja značilnost Katoliškega doma je ta, da je postal živo zbirališče slovenske mladine. Tu imajo svoj sedež skavti in skavtinje, pevska zbora »Lojze Bratuž« in »Mirko Filej«, tu je sedež športnega združenja Olympia, tu so našli streho naši Skadovci in še kdo drug. V Domu so seje, pevske vaje, sestanki, dramske vaje. Tu so tudi umetniške razstave, kulturni večeri, zabavna srečanja mladine, vzgojna predavanja. V KD se vršijo občni zbori raznih ustanov, sestanki naših duhovnikov in še in še. Človek se nehote vprašuje: Kaj bi bilo, ko ne bi imeli Katoliškega doma? Goriški Slovenci bi bili kulturno res zelo revni, kot meni o nas prof. Rebula. Tako pa smo v KD dobili živahno središče, okrog katerega se zbiramo ob resnih in veselih momentih našega življenja.

ŠE VEČ IN BOLJŠE

Ali danes je Dom premajhen. Premalo je zlasti prostorov za mladino, in kar jih je, niso vsi sodobni. Potrebovali bi pri Domu še marsikaj. Prostore za knjižnico, več prostorov za pevske vaje in glasbeno šolo, klubske prostore za mladino, primeren prostor za bar, ki je tako potreben. Zlasti pa bi morala biti pri Domu še telovadnica in več športnih igrišč, da bi KD ne bil samo kulturno središče, temveč da bi postal tudi športno središče za našo mladino. Pogoji so pri Domu dani, potreben bo le denar. Znano nam je, da upravni odbor misli na vse to in išče možnosti, da bi vsaj glavne potrebe ublažil. Želimo mu, da bi v naslednjem desetletju tudi v tem uspel.

Ko se spominjamo uspehov pri KD v minulem desetletju, ne smemo pozabiti tistih, ki so si za KD nabrali posebnih zaslug in jih danes ni več med nami. Naj omenimo predvsem škofa dr. Gregorija Rožmana, msgr. Alojzija Novaka, prof. Mirka Fileja, župnika Stanka Staniča, pa pok. Antona Grdino iz Clevelanda, Benedikta Košiča iz Gorice in še druge znane in neznane. Za vse te umrle in za vse žive dobrotnike Katoliškega doma se bo v nedeljo 5. marca brala sv. maša v cerkvi sv. Ignacija na Travniku ob 9. uri, kakor se zanje mašuje vsak mesec. Povezani pri delu bodimo povezani tudi v molitvi za trajen božji blagoslov.

Ameriško-kitajski pogledi na svet

Severnoameriški predsednik Nixon je spet doma. Zadnji dan svojega obiska na Kitajskem, ki je trajal osem dni, od 21. do 28. februarja, je preživel v velikem obmorskem mestu Šangaj na južnem Kitajskem. Tam je ob poslovilnem banketu dejal:

»Teden, ki sem ga preživel na Kitajskem, lahko označimo kot teden, ki je spremenil svet. V prihodnjih letih bomo zgradili most, ki naj odstrani 26.000 kilometrov razdalje, katera nas loči zemljepisno in premaga 22 let sovražnega nastrojenja, ki nas je v preteklosti razdvajalo.«

Prav tako je bilo v Šangaju objavljeno skupno poročilo o kitajsko-ameriških pogovorih. Obe strani sta mnenja, da je v interesu tako Kitajske kot ZDA, da pride do postopne ureditve odnosov. Obe deželi sta proti mednarodnemu vojaškemu spopadu; v tihomorskem prostoru ne želita izvajati kake nadvlade nad drugimi, prav tako pa sta proti težnjam tretjih držav, ki bi kaj takega hotele. Obe strani se strinjata, da je primerno poglobiti medsebojno razumevanje in da je obojestransko koristno, če bo prišlo do postopnega razvoja trgovskih, kulturnih in športnih izmenjav. Obe strani sta se tudi dogovorili, da bosta vzdrževali stike po raznih kanalih, vključno z občasnim pošiljanjem višjih ameriških predstavnikov v Peking.

Takoj po prihodu v Peking je Maocetung v ponedeljek 21. februarja sprejel ameriškega predsednika Nixona ter se pomudil z njim v enournem razgovoru. Stisk rok med obema voditeljema naj bi pomenil začetek konstruktivnega razgovora med obema državama, ki sta si do sedaj stali sovražno nasproti

AMERIŠKO STALIŠČE

Ameriški predstavniki so poleg tega izjavili: ZDA si bodo prizadevale za pravičen in trden mir med narodi. S tem v zvezi so odločene še naprej podpirati svobodo in družbeni napredek vseh narodov sveta, odstranjevati tuji pritisk in nasprotovati tujemu vmešavanju. Države naj se medsebojno spoštujejo in se trudijo za miroljubno medsebojno tekmo. Nobena država naj tudi ne misli, da je nezmotljiva. Svoje stališče naj vedno prouči v odnosu do skupnega blagra.

ZDA poudarjajo, da je treba narodom Indokine omogočiti, da bodo o svoji usodi odločali brez zunanjih pritiskov ali posredovanj. Najboljša pot do tega so pogajanja. Dokončni umik vseh ameriških sil iz tega področja je v skladu z načelom samoodločbe vsake držav, ki sestavljajo Indokino.

ZDA nameravajo še naprej ohraniti tesne vezi z republiko Korejo. Istočasno pripisujejo največji pomen prijateljskim odnosom z Japonsko.

Glede Tajvana ZDA priznavajo, da obstoji samo ena Kitajska in da je Tajvan del te Kitajske. ZDA imajo ves interes, da bi Kitajci tajvansko vprašanje sami rešili. Gledano s tega vidika je končni cilj severnoameriške politike na tem področju umik vseh ameriških sil in izpraznitev vseh vojaških oporišč na Tajvanu.

V tem oziru ni več dvoma: severnoameriška vlada bo počasi odtegnila Čangkajškovemu režimu na Tajvanu vso svojo politično in vojaško podporo. Sicer pa kaj drugega po vzpostavitvi stikov s Pekingom tudi ni bilo pričakovati.

KITAJSKE ZAHTEVE

Kitajska stran je s svoje strani izjavila, da odločno podpira boj vseh zatiranih narodov in držav za svobodo in neodvisnost. Vse dežele, velike in majhne, naj bodo enake. Velike dežele naj ne ogrožajo malih, močni narodi naj ne ogrožajo slabotnih.

Kitajska stran izraža krepko podporo narodom Vietnama, Laosa in Kambodže v njihovih prizadevanjih za dosego svojih ciljev. Je za miroljubno združenje obeh Korej v eno državo. Odločno nasprotuje oživljenju japonskega militarizma, je pa za neodvisno, nevtralno, demokratično in miroljubno Japonsko.

Glede Tajvana stoji vlada ljudske republike Kitajske na stališču, da je Tajvan kitajska provinca, njena priključitev k matični deželi pa notranja kitajska zadeva, zaradi česar nima nobena od tretjih držav pravice, da bi se v to vmešavala. Vse ameriške sile je treba s Tajvana umakniti. Vlada LR Kitajske je edina zakonita vlada, zato ne more biti govora o »dveh Kitajskah« ali o »neodvisnem Tajvanu«.

ŽIVETI SKUPAJ V MIRU

Nixonovo potovanje na Kitajsko je bilo na splošno tako v ZDA kot v ostalem svetu dobro sprejeto. Vsi so mnenja, da je bilo treba vsaj poskusiti, koliko se da z novo politiko doseči. Koristno je bilo že to — kar je podčrtal tudi kitajski ministrski predsednik Čuenlaj —, da je prišlo do izčrpne in odkrite izmenjave mnenj, stališč in pogledov, čeprav so načelne razlike med Kitajsko in ZDA velike.

Nihče dobre volje tudi ne bo mogel oporekati Nixonu, kar je dejal zadnji dan svojega bivanja v Pekingu 25. februarja, potem ko si je ogledal slavni kitajski zid. V svoji zdravici na sprejemu, ki ga je Nixon priredil kitajskim voditeljem, je severnoameriški predsednik rekel, da »se je začel dolgotrajen proces podiranja zidu, ki je do sedaj ločil obe deželi. Zgodovini prepuščamo, ne pa bojiščem, sodbo o ideologijah, ki so podlaga družbenih sistemov med različnimi narodi. Navezali smo naše pogovore kljub velikim razlikam, ki so med nami, ker smo trdno odločeni, da nam ne bodo te razlike preprečile skupaj živeti v miru.«

Italijanski parlament razpuščen

Kot je bilo pričakovati, Andreottijeva enobarvna demokrščanska vlada, ko se je predstavila v soboto 26. februarja v senatu, ni prejela zaupnice. Zanjo so glasovali demokristjani, liberalci in južnotirolski senatorji, proti pa senatorji vseh ostalih strank. Andreotti je prejel 151 glasov, 158 pa jih je bilo nasprotnih.

Po končanem glasovanju je Andreotti sporočil predsedniku države odstop svoje vlade. Leone se je ob tem sporočilu poslužil pravice, ki mu jo daje ustava in je v ponedeljek 28. februarja, potem ko je ugotovil, da je nemogoče sestaviti delazmožno vlado, obe zbornici razpustil, Andreottiju pa poveril, da naprej opravlja upravne posle in pripravi nove državnozborske volitve. Te bodo v nedeljo 7. in v ponedeljek 8. maja, novi parlament naj bi se pa sestal 25. maja.

Zaradi volitev je bilo tudi prestavljeno ljudsko glasovanje o razporoki. Vršilo naj bi se letos 11. junija. Po razpustu zbornic pa je bilo prestavljeno za leto dni po izvršenih volitvah, to se pravi po 8. maju 1973. Komunisti, ki so se tega referenduma najbolj bali, ker so predvidevali razcep med svojimi volivci, so se oddahnili, z njimi pa seveda tudi vsi drugi laicisti, ki so iz razporoke napravili političen problem.

Odkritje skladišča orožja pri Nabrežini

Sredi preteklega tedna so orožniki odkrili v manjši jami nedaleč od nabrežinske železniške postaje znatno količino raznega orožja in razstreliva. Točneje: 15 kg eksplozivnega plastika, 5 kg že pripravljenih dinamitnih nabojev, avtomatični samokres s 50 naboji, 200 metrov zažigalne vrvice ter na desetine raznih detonatorjev in vžigalnikov ter min.

Ves material je ohranjen v najboljšem stanju in pripraven za takojšnjo uporabo. Zaradi te okoliščine so tako orožniki in javnost prepričani, da ne gre za nikak primer tihotapstva, temveč za uporabo orožja v praktične namene. Preiskava je v polnem teku ter bi ne smela dolgo trajati, kajti preiskovalnim organom je gotovo znano, iz katerih krogov in »smeri« imajo svoj izvor podobni podvigi z razstrelivom.

Papež sprejel jugoslovanskega veleposlanika

V ponedeljek 28. februarja je Stane Kolman predložil sv. očetu Pavlu VI. svoja poverilna pisma. Ob sprejemu je izrekel sv. očetu priznanje jugoslovanske vlade za napore Sv. sedeža v korist miru, kar »predstavlja novo osnovo za sodelovanje na mednarodnem polju«. Jugoslavija tudi visoko ceni papežev poziv duhovnikom in vernikom, naj kot dobri državljani prispevajo k razvoju skupnosti jugoslovanskih narodov.

Papež Pavel VI. je v svojem odgovoru omenil Titov obisk v Vatikanu ter zaželel blaginjo jugoslovanskim narodom na verskem in kulturnem področju. Vse, kar je veliko in dobro, pošteno in pravično, je Cerkvi pri srcu. Zato vabi vse svoje sinove, da sodelujejo z ljudmi dobre volje pri ustvarjanju sveta, ki bodi vsak dan boljši, pravičnejši in bolj bratski.

Sv. oče na spokorni pobožnosti

V nedeljo 27. februarja ob 17. uri se je sv. oče Pavel VI. udeležil spokorne postne pobožnosti v rimski župniji sv. Petra Damijana ai Monti di San Paolo. Med pobožnostjo je daroval sv. mašo in tudi govoril. Slovesnost se uvršča v okvir proslav za 800-letnico smrti sv. Petra Damijana. Svetnik je bil član kamaldučanskega puščavniškega reda. Umrl je 23. februarja 1072. S svojimi spisi se je zelo trudil za obnovo gorečnosti med duhovniki tiste dobe. Vse to omenja sv. oče v posebnem pismu, ki ga je za jubilejne slovesnosti poslal glavnemu priorju kamaldučanskega reda.

Spomini na Slovensko sirotišče

Danes se mnogo govori o Zavodu svete Družine, tj. o bivšem Slovenskem sirotišču. Naj še jaz kot nekdanja gojenka napišem par vrstic, da boste vedeli, kako lepo je bilo v zavodu in kako zelo zasluži, da ga sedaj, ko se gradi novo poslopje, podpremo vsi Slovenci doma in po svetu, in to z vsemi močmi.

Nekega sončnega septemberskega dne leta 1927 me je oče pripeljal v Slovensko sirotišče v Gorico, »da se bom izobrazila in da bo iz mene postalo kaj pametnega«, kot se je modro izrazil. Takrat si še ni mogel vsak delavec ali kmet privoščiti lastnega vozila, zato sva jo z očetom mahnila kar peš s svetogorskega kolodvora po ulici Orzoni ter dospela trudna do zavoda. Prostrano dvorišče z mogočno murvo, o kateri je večkrat pravil msgr. Pavlica, da je že videla Martina Lutra, na levi zavodsko poslopje, na desni zelo lepo urejen zelenjadni vrt, poleg njega krasen cvetličnjak, v ozadju prostrano polje, na dvorišču pa otroški živžav — tako se mi je zavod predstavil.

Hiša je bila — kot se je danes spominjam — enonadstropna vila, prilagojena za dva oddelka: deški in dekliški. Za stražo sta ji bila ob vhodu dva kipa v naravni velikosti, ki smo ju krstili za Adama in Evo. Name je naredila ugoden vtis kljub domotožju, ki mi je vso pot težilo srce. To pa ni trajalo dolgo; pregnala sta ga ljubeznivost sester in domačnost gojenk.

Duhovni voditelj in krušni oče v zavodu je bil msgr. dr. Andrej Pavlica. Zavodsko življenje so vodile šolske sestre iz Tomaja na Krasu. Skrbele so za pošolski študij, za vzgojo in nadzorstvo pri mladini, za kuhinjo, vrt in gospodarstvo. Dve sta bili nameščeni pri dečkih, dve pri deklicah, dve v kuhinji in pralnici. Par laičnih pomočnic jim je bilo prideljenih za težja dela pri gospodarstvu in gospodinjstvu.

Hrana je bila zadostna in dobro pripravljena. Seveda, kdor bi jo meril s sodobnim merilom in po želodcih modernih razvajencev, bi najbrž rekel, da je bila slaba. Toda za nas, ki smo doma otepali krompir in joto, le redkokdaj testenine in riž, meso pa samo ob nedeljah in praznikih, je bila izvrstna, zlasti kadar smo prišli lačni iz šole. Dobre sestre so poskrbele, da nam je ni manjkalo in da je prišel na mizo, zlasti ob nedeljah in praznikih, tudi kak priboljšek.

Gojenci so obiskovali osnovno šolo v ulici Cappella, italijansko seveda, ker je takratni režim zatrl vse, kar je količkaj dišalo po slovenščini. Deklice so hodile v osnovno šolo ter v šolo za otroške vrtnarice pri uršulinkah. Nekatere so obiskovale goriško učiteljišče »Scipio Slataper«.

Msgr. Pavlica je skrbel za duhovno vzgojo mladine v zavodu. Vso očetovsko skrb je polagal na pridobitev moralnih in verskih vrednot. Budil in ohranjal je v nas versko in narodno zavest. Vsako nedeljo je — do sekunde točno — ob 11. uri osebno sklical vso zavodsko mladež k vzgojni uri. Zvonil je na vse pretege s posebnim zvoncem, ki je visel v drugem nadstropju deškega oddelka, vrv pa je segala do pritličja. Brž ko smo zaslišali zvon, smo tekli vrat na nos v deško učilnico. Nihče ni smel zamuditi.

Najprej nas je spravil v veselo razpoloženje s prijetnimi dovtipi. Nato smo skupno z njim tekmovali v popravljanju napačnih krajevnih izrazov in zlasti tujk. Znal nam jih je prikazati v tako smešni luči, da smo se jih popolnoma odvadili. Ta njegova metoda je mnogo pripomogla, da materinega jezika nismo pozabili, ampak smo ga vzljubili in se ga razmeroma dobro naučili, četudi nam ga šola ni posredovala.

Vneto nam je tudi polagal na srce točno izpolnjevanje zavodskih pravil, ki so vsebovala koristne napotke ne samo za zavodsko življenje, ampak tudi za poznejše v svetu. Pri popoldanskem verouku pa je razlagal verske resnice iz katekizma in evangelija. Posebno je pobijal laž, hinavščino, surovost, tatvino ter gradil v nas smisel za poštenje in pravičnost.

Udejstvovali smo se tudi na dramatskem polju. Tako smo vedno njegov god proslavili s kako igro in s petjem. Nastopali smo tudi za glavne praznike v letu. Posebno razigrani smo bili pri pustni prireditvi. Monsignor se je kar razživel med nami.

V zavodu je bilo res lepo; toda v šoli ne vedno tako, ker nam je vsem italijanščina delala hude preglavice. Ni čudno, da je včasih sicer dobrim učiteljicam skoro zmanjkalo potrpljenja — med nami rečeno, meni bi ga tudi —, kadar smo kakšno le predebelo zinile. Včasih je kateri zaigral prizanesljiv nasmeh na ustnicah, če smo si, iščoč pravega izraza, pomagale pol po naše, pol po njihovo. Jaz pa sem si na tiho mislila: Bi že videle, kako bi vam šlo trdo, če bi se morale kar na lepem učiti vseh predmetov v slovenščini. Najbrž bi si pri tem lomile jezik bolj kot me pri italijanščini.

Nikjer se nismo mogle svobodno pomeniti po naše, razen v zavodu v pristnem domačem okolju in pa na sprehodih.

V zavodu sem ostala dve leti. Še z italijanščino sem se počasi sprijaznila, tako da sem dovršila osmi razred z razmeroma dobrim uspehom.

Ko sem po dovršeni šoli odhajala iz zavoda, sem imela iste grenke občutke kot takrat, ko sem se prvič poslavljala od doma. Zapuščala sem drugi dom, ki mu bom ohranila hvaležen spomin do smrti. Zato iskreno želim, da bi mu božja Previdnost poslala mnogo plemenitih dobrotnikov sedaj, ko jih bo potreboval bolj kot kdaj koli prej.

Nekdanja gojenka

KNJIŽNI TEDEN
VELIKA RAZPRODAJA
plošč in folklornih predmetov
od 6. do 11. marca 1972
TRŽAŠKA KNJIGARNA
ulica sv. Frančiška, 20
Tel. 61792

Bralci pišejo

Asociacija idej

Naj mi bralci ne zamerijo, da sem izbral ta na tujko naslonjen naslov. V razumljivem jeziku bi to pomenilo, da se ti ob neki misli utrne plaz drugih misli, ki jih je prva misel sprožila.

To se je meni zgodilo, ko sem našel v »Primorskem dnevniku« kmalu po zmagi Indije nad Pakistanom sliko z napisom: »Maščevanje zmagovalca. Poziv k pomiritvi v Vzhodnem Pakistanu še ni dosegel svojih ciljev. Pokoli se nadaljujejo, danes pa plačujejo s svojo krvjo tisti, ki so včeraj gospodarili ali pa sodelovali z oblastmi. Težko si je misliti, da si s takimi dejanji ljudstvo "dela pravico".«

S pisanjem slovenskega tržaškega dnevnika se na splošno ne strinjam, saj vse dogodke tako med nami kot po svetu presoja skozi marksistična očala in v skladu s stališči italijanske komunistične partije. Tokrat pa sem dal »Primorskemu dnevniku« prav in se v celoti strinjam z njim.

Dogodek, ki ga je PD komentiral, je šel skozi vse svetovno časopisje: pristaši Bangla deša so po udaji pakistanske vojske dobili v roke štiri domačine, ki so s Pakistanci sodelovali pri zatiranju prebivalcev Vzhodne Bengalije. Najprej so jih vlekli po cestah, vanje pljuvali in jih pretepali. Nato so jih vojaki-zmagovalci pred očmi ljudstva, ki je ploskalo in med katerim so bili tudi otroci, z bodali prebadali do smrti. Vsakič, ko so mučitelji znova zasadili bodala v trpinčena telesa premagancev, je ljudstvo zagnalo krik odobravanja.

Tedaj se mi je porodila asociacija idej. Spomin mi je šel v junijske dni leta 1945, ko so bili vrnjeni slovenski protikomunistični borci iz Vetrinja zmagovitim partizanom v roke. V škofjeloškem gradu, pa v šentviških Škofovih zavodih, pa v Teharjih pri Celju in zlasti v Kočevskem Rogu so se tedaj dogajali enaki prizori. Zmagovalec si je dal nebrzdanega duška nad bratom premagancem. Le ena razlika je bila tedaj: vse se je zgodilo naskrivaj. Ni bilo zraven nobenega fotografa, ki bi bil te grozotne prizore posnel, še manj pa ljudstva, da bi temu mučenju prisostvovalo.

Tudi nam se še danes upira misel, ki jo je iznesel »Primorski dnevnik«, da si je ljudstvo na ta način »delalo pravico«. Toda tako se je zgodilo in še danes so grobovi teh mučenih in pobitih premagancev uradno neznani. Toda osebno verujem, da vsi tisti, ki so dali nalog za ta pokol ali ga izvršili, v duši nimajo miru. Ni sreče tam, kjer je tekla nedolžna kri!

Priložnostni bralec »Prim. dnevnika«

Grdo potvarjanje resnice

Ljubljanski dnevnik »Delo« bi bil rad resen list: objektiven, razgledan in zanimiv. Morda bi mu to tudi uspelo, če ne bi bil v rokah partije. Tako pa vsak dan znova v svojem pisanju razkriva, da je samo orodje tistih, ki hočejo zavestno slovenski narod varati in ga informirati v soglasju s svojimi težnjami.

Tako smo 5. decembra zasledili v »Delu« članek s poudarjenim podnaslovom »Jubilej edinega slovenskega dnevnika v Združenih državah Amerike«. V tem članku je časnikar Stane Lenardič zapel slavo in čast levičarskemu dnevniku slovenskih izseljencev v ZDA »Prosveti« v »deželi, ki je nasičena z vsemi vrstami tiska, pa mu je uspelo dočakati 55 let v delu za delavske pravice, za napredek in za boljšo prihodnost delovnih ljudi, opravljajoč plemenito in napredno misijo...«

Pomilujemo uredniški odbor »Dela«, da ima tako malo razgledane sodelavce kot je Stane Lenardič. Vsak vsaj malo izobražen Slovenec — seveda v zamejstvu in zdomstvu, kajti v sedanji Sloveniji kaj takega ne moremo pričakovati — dobro ve, da izhaja v Clevelandu v ZDA še en slovenski dnevnik, ki se imenuje »Ameriška domovina«. Ta dnevnik ne izhaja šele 55 let kot »Prosveta« v Chicagu, temveč *že 72 let!*

Seveda, to za »Delo« ne velja nič, ker »Ameriška domovina« ne trobi v rog sedanjega režima v Jugoslaviji. Zato je treba ta list enostavno zatajiti, napihniti pa 55 let — zares nenavaden jubilej! — sedemnajst let mlajšega lista in ga proglasiti za edini slovenski dnevnik v ZDA.

Tudi nismo v ljubljanskem »Delu« lani nikjer zasledili, da bi se spomnil 80-letnice tednika »Ameriški Slovenec«, ki je od leta 1945, ko so novi oblastniki v Sloveniji zadušili »Slovenski narod«, sploh naš najstarejši slovenski časopis.

To so jubileji: 80 in 70 let! »Ameriški Slovenec« in »Ameriška domovina« so pravi in resnični pionirji slovenskega časnikarstva v Ameriji, pristni stebri slovenstva v izseljenstvu, toda domovina jih zavestno zataji, ker so krščansko usmerjeni. Le kaj naj od take domovine, ki brez sramu lažno prikazuje razmere v zdomstvu in skuša vse potegniti na kopito svoje lažne naprednosti, pričakujemo demokratični Slovenci izven meja sedanje komunistične Slovenije?

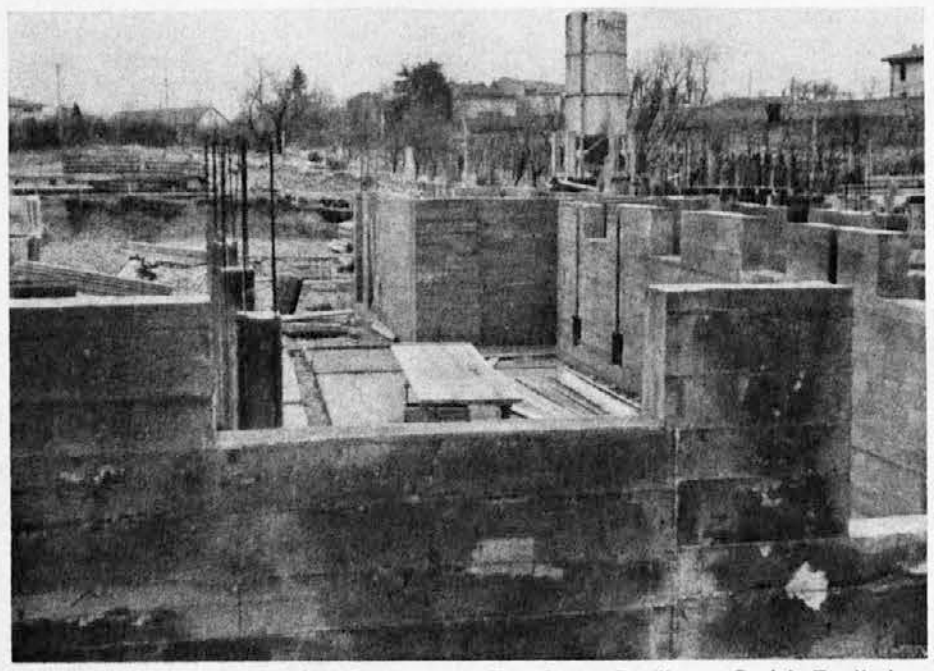

Iz betonskih temeljev rastejo zidovi novega Zavoda sv. Družine v Gorici. Z njimi pa rastejo tudi stroški. Le z velikodušno pomočjo rojakov doma in po svetu bo moč to prepotrebno stavbo dovršiti, da bo služila svojemu namenu

Širite „Katoliški glas“

Birmovanje v Slov. Primorju

V apostolski adm. Slov. Primorja je v letu 1971 prejelo zakrament svete birme 1.608 oseb.

BESEDE ŽIVLJENJA

BOŽJA LJUBEZEN

»Bog izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus za nas umrl, ko smo bili še grešniki« (Rim 5, 8).

1. Bog nam je dal življenje, ne da bi mi to zaslužili, ampak iz same ljubezni. Tako poln je bil od vse večnosti neskončne sreče, da je hotel to svojo prekipevajočo srečo posredovati tudi drugim razumnim bitjem. V ta namen je ustvaril svet in vse, kar nas obdaja — nam v službo.

2. Toda človek je Boga grdo žalil. Vendar Bog ga ni nehal ljubiti. Še več, da bi nas rešil zablode greha, je dal svojega lastnega Sina v odkupnino.

3. Ko smo bili še grešniki, je Jezus za nas umrl. S tem nam je Bog izkazal svojo največjo in najbolj nerazumljivo ljubezen. Dokazal nam je, da ljubi grešnike, čeprav mora greh sovražiti.

4. Kakšen bo moj odgovor na božjo ljubezen do mene? Kako bom nanjo odgovoril v tem postnem času?

I. Z.

OKNO V DANAŠNJI SVET

Evharistični kongres v Vidmu

»Ker bo letos v našem sosedstvu evharistični kongres, ki naj v Italiji obnovi in poživi evharistično življenje, je primerno, da tudi mi po njihovem zgledu in zavesti pomembnosti te vrednote sami v naših župnijah poglabljamo evharistično življenje. Ni še znano, ali bodo mogli slovenski verniki iz zamejstva imeti tam kakšno svojo slovesnost. Čisto gotovo pa je, da so v nebesih pripadniki vseh narodov in rodov, ljudstev in jezikov in pojejo Bogu in Jagnjetu. Pa tudi v uradni pesmi pred blagoslovom pojemo: "Tebi Oče z ljubim Sinom čast pojo naj vse stvari; Svetega Duha enako naj slave jeziki vsi." Radi spremljajmo vse, karkoli se v čast evharističnega Kralja priredi v vesoljni Cerkvi.« *(Iz pisma škofa J. Jenka iz Kopra)*

Slovesnosti na Koroškem

V Celovcu so pripravili program za slovesnosti ob praznovanju 900-letnice krške (celovške) škofije. Od 4. maja do 29. oktobra letos bodo razne prireditve, ki se bodo začele s slavnostnim predavanjem dunajskega kardinala dr. Königa. Po župnijah bodo slovesne jubilejne božje službe 7. maja. Na jubilejno romanje v Krko (Sv. Hema), kjer je bil dolga leta sedež celovške škofije, bodo povabili tudi sosednje škofe iz Vidma, Gorice in Ljubljane. V avgustu nameravajo proslaviti 1200-letnico Gospe Svete. Končno bo 11. maja in 29. oktobra še drugo in tretje zasedanje koroške škofijske sinode.

Avstrijski škofje proti splavu

Avstrijski škofje so se izrekli zoper osnutek zakona, s katerim bi avstrijska država dovolila uničenje že spočetega življenja. Katoliške organizacije pa zbirajo s svoje strani podpise pod naslovom »Aktion Leben«, da bi tako preprečili uzakonitev olajšav za abortus ali splav. Ta akcija je v teku od novega leta; že sredi januarja je bilo zbranih nad 300.000 podpisov. Kakor trdijo merodajni krogi, bo uspeh te akcije nad vse pričakivanje dober. Pri tem poudarjajo, da je pomen te akcije ne le, da bi se prepreprečile nove zakonske predloge, temveč predvsem da se ustvarja javno mnenje v tako važnih vprašanjih.

Glavni problem sodobnega sveta

Glavni problem sodobnega sveta ni revščina, ampak tisto, kar povzroča revščino in sicer vojne ter sovraštvo med ljudmi. Tako je dejal državni poglavar Tanzanije, Nyerere, ko je govoril misijonskim sestram v ZDA. Po nekaterih državah imajo poedinci izredna bogastva, kar jim daje mogočen vpliv na množice ubogih. Isto se dogaja v svetovnem merilu med državami. Bogate države vplivajo na politiko revnih držav. Dogaja se, da ubogi postajajo vedno bolj ubogi in bogati vedno bogatejši. Nyerere je zaključil, da se stanje ne spreminja na boljše kljub številnim govorom o boju zoper uboštvo.

Ena najbolj obiskanih bazilik

Bazilika sv. Antona v Padovi spada med najbolj obiskane božjepotne cerkve na svetu. V preteklem letu je počastilo velikega svetnika 4.336 organiziranih romarskih skupin. Skoraj polovica jih je prišlo iz drugih držav in to ne le iz Evrope, ampak tudi iz ostalih celin. Izredno veliko pa je bilo tudi posameznih romarjev.

Avstrija ima že samostojne diakone

Na drugem vatikanskem koncilu so mnogo govorili o diakonatu kot posebnem in samostojnem stanu oziroma službi v Cerkvi. Ker je po svetu veliko pomanjkanje duhovnikov, bi naj posebni diakoni prevzeli one službe, ki niso nujno povezane z duhovniškim redom. Razen spovedovanja in maševanja bi mogli ti diakoni vršiti vse to, kar so morali vršiti doslej duhovniki. Tako bi mogli obhajati, pridigati, krščevati, poročati, voditi pogrebe in deliti razne blagoslove.

V nekaterih deželah so že sprejeli te vrste diakone. Tako tudi v Avstriji. Prvi so bili posvečeni lansko leto na Dunaju na god prvega mučenca sv. Štefana. Bilo jih je devet. V prihodnjih tednih pa bodo na Dunaju posvetili osem novih diakonov in sicer v župnijskih cerkvah, kjer bodo kot diakoni pozneje delovali, ter so že dosedaj bili zelo aktivni.

Doslej imajo posebne diakone že škofije na Dunaju, St. Pöltnu, Innsbrucku in v Feldkirchu. Vseh je 20, z novimi jih bo pa 28. Vsi novi diakoni so praktično zaposleni in bodo diakonsko službo vršili le v prostem času.

Ledene rože

XI.

V zadnji številki Kapelj (št. 24/25) sem zasledil nekaj ledenih rož na polju politike slovenske Zveze komunistov. Natrgajmo nekatere!

1. Tov. Vinko Hafner je v svojem referatu na 3. seji ZK Slovenije govoril med drugim tudi o problemu obdavčevanja skupnega družinskega dohodka. Dejal je, da so o tem razpravljali v delovni skupini in se niso odločili za tak sistem obdavčitve. Bistveni razlog za tako odločitev da je bil, ker »bi z njim zmanjšali novo zaposlovanje žensk in že zaposlene ženske odrivali nazaj med gospodinje«. Vprašujem: V imenu katerih družin je razmišljala delovna skupina in z njo tov. Hafner? V imenu delavskih, socialno ogroženih, gotovo ne, saj skupni dohodki teh družin nikakor ne bi bili podvrženi obdavčitvi!

Kaplje ne dajo odgovora, saj ta bi bil: Ker bi z obdavčitvijo skupnega družinskega dohodka bile prizadete predvsem družine »bogatih« partijcev v Sloveniji, so tak sistem odložili z izgovorom, da bi žensk ne odrinili nazaj med gospodinje, z drugimi besedami, da bi bogati partijci ne plačevali družinskega davka.

2. V Mladini (28. decembra 1971) sem prebral Pogovor s Cirilom in Jašo Zlobcem. V njem je znani slovenski književnik (Ciril Zlobec) rekel, da ne bi želel, da bi se njegov sin preveč vrgel v politiko, ker da iz nje ni več poti nazaj. Dejal je: »To je še posebno težko pri nas, ker bi veljalo za sramotno, če bi šel bivši politik delat kaj drugega — kar je v drugih državah čisto normalno. Predsedniki vlad drugje gredo po izteku mandata nazaj v svoj poklic — za profesorje, advokate itd. — pri nas pa to ni navada. Tako je politik prisiljen ostati politik, delati kompromise in svinjarije (tudi proti svoji volji), ker je nesposoben, da bi kaj drugega počel.« Vprašanje: Kako je potemtakem s toliko poudarjenim ustavnim členom o rotaciji?

Tudi tu ni odgovora v Kapljah, ker bi se glasil: Rotacija je v tem, da tak politik gre delat kompromise in svinjarije (tudi proti svoji volji) na kako drugo mesto.

P. S.: Tržaško »Delo« mi bo v prihodnji številki gotovo zopet očitalo, da sem proti Jugoslaviji. Saj pri tem časopisu, kadar gre za partijce, poznajo le en sam glagol: Jaz hvalim tebe, ti hvališ mene, oba hvaliva partijo. Kakor v začetku, tako zdaj in vekomaj. Amen.

(r+r)

Odgovor na pismo Slovenske skupnosti

V teh dneh je predsedstvo italijanske republike sporočilo, da so problemi v zvezi s slovensko manjšino v proučevanju stvarne rešitve tako na vsedržavni ravni kot na ravni dežele. To je odgovor, ki ga je Slovenska skupnost prejela preko tržaške prefekture na pismo, ki ga je dne 30. decembra 1971 poslala novoizvoljenemu predsedniku republike Leoneju.

V pismu Slovenska skupnost opozarja novega državnega poglavarja na vrsto nerešenih slovenskih vprašanj, med katerimi so glavna tista, ki zadevajo poravnavo hudih krivic, katere nam je prizadel fašistični režim z uničenjem vsega organiziranega slovenskega življenja. Uresničila naj bi se ustavna določila, ki govorijo o manjšinski zaščiti; ravnanje s slovensko manjšino v vseh treh obmejnih pokrajinah naj bo enako; uvede naj se slovenski jezik pri občevanju z oblastmi; upoštevajo naj se originalna slovenska krajevna imena; zaposli naj se slovenske državljane v javnih ustanovah; urediti je treba slovenska šolska vprašanja; prepreči naj se nasilne razlastitve slovenske zemlje; javne podpore vsem slovenskim kulturnim in drugim organizacijam naj se zvišajo; pazi naj se na etnično zavarovanje slovenskih krajev; zaščita proti narodnostni mržnji naj se strogo izvaja.

Poleg tega je Slovenska skupnost v svojem pismu predsedniku republike Leoneju izrazila svoje upe, da bo v času njegovega predsednikovanja dočakala uresničitev teh zahtev, ki so zrastle iz skupnega napora v osvobodilnem gibanju, kateremu so Slovenci veliko doprinesli s svojimi težkimi žrtvami.

Zakonski osnutek slovenskih demokr. političnih organizacij

Pretekli petek 25. februarja je deželni svetovalec LSS dr. Štoka vložil v deželnem svetu zakonski osnutek, ki so ga lansko jesen skupaj sestavile naše slovenske demokratične politične organizacije SDZ iz Gorice in Trsta ter Slovenska skupnost. Zakonski predlog ima 44 členov. Dr. Štoka je v uvodu utemeljil vložitev zakonskega osnutka s potrebo, da se tudi tukajšnja javnost pobliže seznani s slovenskimi pravicami. Zato naj pride zakonski osnutek čemprej v diskusijo v deželni svet, kjer bodo imele posamezne stranke možnost konkretno pokazati, ali so res za pravično rešitev slovenskih odprtih vprašanj. Lepih besed je namreč dovolj; zdaj je treba naše pravice uzakoniti. Ker je parlament zdaj razpuščen, pomeni da je naš osnutek v deželnem svetu kar na pravem mestu.

„ZALIV“ št. 32-33

Zadnja številka revije Zaliv, ki izhaja v Trstu, se predstavlja s pestro, zanimivo in za našega človeka aktualno vsebino. Reviji v prid je tudi dejstvo, da je znala zbrati tako pisano število sodelavcev s prav tako različnimi prispevki. V tem pogledu je res dosegla raven, ki jih lahko zavidajo druge slovenske revije tako v zamejstvu kot tudi v republiki Sloveniji.

Kot rečeno, je tematika objavljenih prispevkov sodobna ter iz njih odseva miselna samostojnost in občutena zavzetost za našo skupno usodo v preteklosti in sedanjosti. V tem okviru velja posebej omeniti, da se je uredništvo revije zares dostojno in objektivno oddolžilo spominu tridesetletnice smrti slovenskih protifašističnih upornikov z objavo treh nazorsko različnih prikazov: poslovilnega pisma Simona Kosa, osebnega zapisa obsojenca dr. Slavka Tute ter članka Toneta Abrama o Pinku Tomažiču.

S tem v zvezi uredništvo poudarja: »Odločili smo se za prikaze tako različnih oseb zato, da bi tudi v tem primeru poudarili načelo pluralizma pri urejanju naše revije. Obenem je prav, da uravnovesimo tehtnico, ki jo slovenski dnevnik in marksistični govorniki na proslavah po vsej sili skušajo prevesiti na svojo stran. Velika večina predvojnih zavednih upornih Slovencev v italijanski državi ni bila komunistično usmerjena, zato zgodovino potvarja, kdor prikazuje stvari drugače, kakor so bile, ali pa zamolčuje resnico. Zato kakor mi spoštujemo Pinka Tomažiča kot človeka, ki je znal pasti za svoj ideal, tako pričakujemo, da drugi ne prikazujejo vsega našega protifašizma kot komunističnega.«

Takšen objektiven pristop k obravnavanju naše bližnje preteklosti vsi ljudje dobre volje lahko samo pozdravimo. Prostor nam ne dopušča, da bi ocenjevali posamezne članke, vendar iz že povedanega sledi, da bo vsakdo, ki ga zanima manjšinska ter občа človeška problematika, našel v tej številki revije dovolj tehtnega branja.

tl-

V nedeljo 5. marca ob 17. uri

bo v Kulturnem domu v Trstu revija mladinskih zborov in ansamblov

PESEM MLADIH

Prireja jo Zveza cerkvenih pevskih zborov v Trstu

Sveto znamenje v Repnu oskrunjeno

»Ta spomin je postaulen za blagi mir domovine in repenske občine 1888«. Ta slovenski napis, ki je vklesan v sveto znamenje v Repnu, so pretekli teden neznani mazači prečrtali; pod napis pa so narisali še srp in kladivo.

Ta vandalski dogodek je vznemiril vaščane in vso tržaško slovensko javnost. Repentaborski občinski odbor je na svoji seji ostro obsodil oskrumbo svetega znamenja. Prav tako je vsa takšna početja obsodil v deželnem svetu naš deželni svetovalec dr. Drago Štoka. Pričakujemo, da bo policija čimprej odkrila neznane mazače in skrunilce spomenikov padlim ter svetih znamenj in jih prijavila sodišču.

Seja krajevne konzulte Škedenj-Čarbola

Svetovalec Slovenske skupnosti Boris Rutar je že na seji 26. oktobra 1971 postavil zahtevo, naj tržaška občinska uprava poskrbi za nastavitev tajnika, ki bo na sejah krajevne konzulte Škedenj-Čarbola obvladal slovenski jezik in prevajal neoporečno iz italijanščine. Na zadnji seji je mogel svetovalec Boris Rutar vsem prisotnim sporočiti, da je občinska uprava poskrbela za takega prevajalca in ga že imenovala. Ob koncu seje je B. Rutar tudi predlagal, naj bodo vabila na sestanke krajevnih konzult, kjer živi slovenska manjšina, tiskana dvojezično.

Osnutek zakona o prodaji mleka na dom

Nasprotovanje nekaterih oblasti, da živinorejci prodajajo domače mleko po domovih v mestu, je povzročilo veliko zaskrbljenost med prizadetimi proizvajalci ter nezadovoljstvo tudi med prizadetimi potrošniki. Predstavniki tržaške občine so na sestanku v Bazovici zagotovili, da bodo skušali ugoditi upravičenim zahtevam žiivnorejcev. Tako je župan Spaccini posredoval pri prefektu, da bi se odložilo izvajanje sklepa sodnijskih oblasti o prepovedi prodaje mleka po domovih.

Deželna poslanca Coloni (DC) in Pittoni (PSI) sta predložila zakonski osnutek v deželnem svetu, po katerem naj bi živinorejci tržaške pokrajine lahko prodajali svoje mleko neposredno na dom, upoštevajoč pri tem veljavne higiensko-zdravstvene predpise. Predlog utemeljujeta predvsem z dejstvom, da bi prepoved prodaje prizadela živinorejce in vso tržaško živinorejo prav zdaj, ko se s prispevkom dežele (79 milijonov lir) uresničuje načrt za kraško zadružno mlekarno.

Pobuda je vsekakor pozitivna, zato je res nerazumljivo, da je niso izvedle naše politične organizacije.

Tovarna »ITLOC« spet deluje

Po zadnjih novicah je pokrajinski zdravnik dr. Rocchetto deloma spremenil svoj prejšnji sklep ter ukazal dolinski občini, naj tovarni ITLOC spet dovoli obratovati pod pogojem, da čimprej poskrbi za ureditev vseh potrebnih higienskih naprav.

Dograditev VII. pomola

V petek 25. februarja so predstavniki gradbenih podjetij ter ustanova Genio Civile podpisali dokumente o dokončanju del ter izročitvi Neodvisni ustanovi za tržaško pristanišče severnega dela pomola VII. Dogodek je vsekakor pomemben, saj se prav od tega pomola pričakuje nadaljnji razvoj dejavnosti tržaškega pristanišča in zlasti še razvoj tranzitnega prometa z zaledjem. Zaenkrat je uresničen le prvi del tega pomembnega objekta (pomola VII), ki ga je imela v načrtu že bivša Avstro-Ogrska, ki je dogradila ostalih šest pomolov. Treba je še dograditi razne naprave in skladišča ter urediti cestno in železniško povezavo.

Še enkrat: Bi se ne dalo kako drugače?

E. F. vprašuje (Katoliški glas, 24. 2. 1972), ali se ne bi dalo urediti tako, da ne bi bilo istočasno več prireditev, zlasti kadar je na sporedu kakšna večja skupna prireditev.

Potrebno je, da vsestransko podpremo večje skupne prireditve, a vedno se to ne da. Kadar gre za gostovanja, je pač treba skupino sprejeti, kadar je na razpolago. Vsaka krajevna skupina ima tudi svoj program, ki je pripravljen za daljšo dobo in ob tem se včasih ne more ozirati na skupne prireditve. Prepričan sem, da nihče ne pripravlja svoje prireditve zato, da bi škodoval osrednji prireditvi.

Razen tega je na Tržaškem tako razvejano kulturno delovanje, da skoraj nujno pride do več prireditev na isto nedeljo. V Kulturnem domu je prostora za 800 ljudi, na prireditve pa hodi mnogo več ljudi.

Po možnosti delajmo dogovorjeno, a upoštevajmo potrebe krajevnih skupin.

Stanko Zorko

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Smrt uglednega Svetoivančana

V ponedeljek 28. februarja smo se Tržačani za vedno poslovili od Ivana Živca, premočrtnega Slovenca in požrtvovalnega družinskega očeta.

Pokojnik je bil rojen na Mandriji pri Sv. Ivanu v Trstu leta 1896. Doma so jim pravili »pri Francovih«. Bil je najstarejši od šestih otrok. Že mlad se je oprijel kamnoseške obrti in ta poklic opravljal, dokler ni pred 25 leti zbolel za silikozo. V prvi svetovni vojni je bil na fronti v Galiciji, pri Doberdobu in na Sv. gori, kjer je bil tudi ranjen. Morda so mu vojni napori, rana in čezmerno delo med obema vojnama, zlasti ko je v letih 1935-36 po vsakdanjem poklicnem delu sekal in drobil skalo in gradil otrokom dom, ošibili zdravje.

Umrl je mož, ki je veliko delal in veliko trpel. Zbolel je, ko mu je bilo komaj 53 let in od tedaj je romal od bolnišnice do bolnišnice celih petindvajset let do lanskega novembra, ko so morali kronični bolniki zaradi upravne reorganizacije zapustiti tržaški sanatorij pod obeliskom. Med temi je bil tudi rajni, ki je tako utrujen od bolezni in bivanja po raznih zdraviliščih prišel končno domov. Tu so se mu iztekli dnevi. Odšel je, da kot zvest služabnik prejme plačilo za svoje delo in za veliko trpljenje, ki mu je bilo usojeno. Naj počiva v miru. In naj Bog potolaži nje, ki so mu bili ob strani, ženo Marijo, sina duhovnika Marijana in Lucijana z družino ter hčer Doro.

Umrl je oče slov. duhovnika

V Mačkovljah je bil pretekli ponedeljek 28. februarja pogreb očeta g. župnika Franca Vončine. Velika množica ljudi je blagega pokojnika spremila k večnemu počitku. Prej pa je bila v domači cerkvi pogrebna sv. maša, katero je ob asistenci več sobratov opravil pokojnikov sin. Domači pevski zbor pa je ubrano pel žalostinke.

Pokojni Vončina je bil zaveden Slovenec, ki se ni nikjer ustrašil izpovedati svoje narodnostne pripadnosti. Bil je pa tudi mož globoke vere. Po poklicu je bil mizar in je vse svoje življenje posvetil delu in družini.

Vdovi ter g. župniku Vončini naše iskreno sožalje ob težki izgubi.

V spomin Antoniji Vodičar

Po dolgoletnem hudem trpljenju, ki ga je vdano prenašala, nas je zapustila nepozabna Antonija Vodičar.

Vse članice Slovenske Vincencijeve konference v Trstu jo bodo ohranile v trajnem spominu. Antonija Vodičar je bila dolga leta ena izmed najbolj požrtvovalnih članic SVK. Ko smo ustanovili v župniji sv. Vincenca v Trstu krožek SVK, je postala njegova prva predsednica. Z ljubeznijo in požrtvovalnostjo ga je vodila več let, dokler ji je zdravje dopuščalo. Takrat se je omenjeni krožek moral boriti z mnogimi težavami, ki so se kasneje ublažile. Niti prostora, kjer naj bi se članice zbirale k sestankom, ni imel na razpolago. Antonija Vodičar je velikodušno odstopila v ta namen svoje stanovanje. Mnogo svojega časa je z ostalimi članicami posvetila obisku revežev in bolnikov v svoji župniji.

Pa tudi izven lastne župnije je z navdušenjem priskočila na pomoč pri vsakem dobrem delu. Ko je tržaška SVK začela z organiziranjem otroških počitniških kolonij, je tudi ona doprinašala svoj delež pri trudu za dobro vzgojo in blagor slovenskih otrok ter s svojim delom prispevala k lepemu uspehu kolonij, dokler so ji fizične moči to dovoljevale. Tudi pri vseh drugih akcijah SVK je vedno navdušeno sodelovala.

Ko ji je Bog naložil na rame težko bolezen, ni obupovala; svoje trpljenje je darovala za druge in tudi za dobre uspehe pri delu Vincencijeve konference.

Pri velikonočni duhovni obnovi, ki bo 16. marca ob 16.30 v kapeli Marijinega doma v ulici Risorta 3 v Trstu, se je bomo spomnili pri sv. maši. Vabljeni ne samo članice in prijatelji Slovenske Vincencijeve konference, ampak tudi drugi, ki so dobro gospo Antonijo Vodičar poznali!

Odbor SVK v Trstu

Ciril - Metodova proslava v Trstu

Ciril-Metodova proslava, ki je bila preteklo nedeljo pri Sv. Ivanu v Trstu, je zadovoljila tako prireditelje kot občinstvo, ki se je v velikem številu udeležilo najprej bogoslužja božje besede v cerkvi sv. Ivana, nato pa proslave v dvorani svetoivanskega Doma.

V cerkvi je vodil vso pobožnost msgr. Jože Jamnik iz Borštа, ki je tudi imel priložnostni govor, svetoivanski cerkveni zbor pa je dal s svojim ubranim petjem pobožnosti topel okvir in vnesel v duše primerno razpoloženje.

V dvorani so nato člani Zveze slovenske katoliške prosvete iz Gorice v režiji Aleksija Pregarca podali niz prizorov iz življenja svetih bratov Cirila in Metoda pod naslovom »Hoja za pradednimi častmi«.

Uvodne besede je povedal g. Jože Jurak. Občinstvu je s primerno razlago približal prizore, ki naj bi jih nato videli na odru, opozoril na daljnovidnost sv. Cirila in Metoda ter pravilnost njune misijonske metode, obenem pa izrazil obžalovanje, da se načrt svetih bratov kasneje ni izvedel tako kot sta si to onadva zamislila. Razložil je tudi naslov prireditve »Hoja za pradednimi častmi«. Za sv. Cirila so bile namreč pradedne časti vse tiste odlike, ki jih je naš praded Adam ob ustvarjenju od Boga prejel, pa kasneje s svojo nepokorščino zapravil.

Igralci so prizore zelo doživeto in dovršeno podali. Vsi, ki smo nastop videli pred dvema letoma v Katoliškem domu v Gorici, smo ugotovili, da je predstava na izraznosti in učinkovitosti samo pridobila. Opaziti je bilo, da so nekateri od igralcev v tem času zelo napredovali.

Med prizori je svetoivanski pevski zbor zapel več pesmi, ki so bile podkrepitev dogajanja na odru, za zaključek pa še samostojno nastopil. Pod vodstvom ge. Nade Žerjal je znova dokazal svojo glasbeno usposobljenost.

★

Društvo slov. izobražencev v Trstu sporoča, da zaradi obnovitvenih del v društvenih prostorih prihodnjega sestanka ne bo.

Dobro jutro je naslov nove knjižice, ki je pravkar izšla v založbi rakovniških Knjižic. Vsebuje vrsto zdravih in klenih misli, ki niso pregovori, ampak veliko več. Te misli je treba ponovno prebrati, jih premišljevati in si osvojiti njih vsebino.

V Prosvetnem domu na Opčinah bo nastopilo Slovensko gledališče iz Trsta v nedeljo 5. marca ob 16.30 z veseloigro Jake Štoka »Trije tički«.

RADIO TRST A

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Šport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 5. do 11. marca 1972

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 C. De Mattia: »Mali dudar«. Mladinska zgodba. 11.35 Ringaraja za naše malčke. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Naša gospa. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 15.10 E. Gaboriau: »Zadeva Lerouge«. 18.00 Miniaturni koncert. 19.30 Bednarik: »Pratika«. 19.45 Mali ansambli. 20.30 Sedem dni v svetu. 21.00 Naši kraji in ljudje v slovenski umetnosti.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Kitarist Powell. 12.10 Pomenek s poslušavkami. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole (ponovitev). 18.50 Slavni orkestri. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 19.40 Zbor »J. Tomadini«. 20.35 Pesmi brez zatona. 21.00 Kulturni odmevi. 21.50 Slovenski solisti.

Torek: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.10 Bednarik: »Pratika«. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.10 »Pavel Golia«, pripr. V. Beličič. 19.20 Otroci pojó. 19.30 Nekoč je bilo... 19.40 Zbor »V. Mirk« s Proseka-Kontovela. 20.35 Strauss: »Dafne«, bukolična tragedija.

Sreda: 11.40 Radio za šole. 12.10 Brali smo za vas. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole (ponovitev). 19.10 Higiena in zdravje. 19.30 P. R. Spiazzi: Kristusov nauk v sodobnem svetu. 19.45 Grške pesmi in plesi. 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.10 Prosvetno društvo »F. B. Sedej« iz Števerjana. 17.00 Tržaški mandolinski ansambel. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Ljudska glasbila. 19.10 F. Catalano: Zgodovina ital. pol. strank. 19.30 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. 19.50 Glasbena spremljava k pravljicam. 20.35 B. Hofman: »Mož brez obraza«. Radijska drama.

Petek: 11.40 Radio za šole. 12.10 Pomenek s poslušavkami. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole (ponovitev). 18.50 Sodobni slovenski skladatelji. 19.10 Slovenski narečni dokumenti (18) »Pisma Ester Maksimilijane Coraduza izpod konca 17. stoletja«. 19.40 Ženski vokalni kvartet. 20.35 Gospodarstvo in delo. 20.50 Koncert operne glasbe. 21.20 Romantične melodije. 21.50 Folklorni plesi.

Sobota: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.10 A. Kuhelj: Svet leta 2000. 15.55 Avtoradio. 16.10 Glasbeno popoldne. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Družinski obzornik. 19.25 Protagonisti popevke. 19.40 Zbor RTV Beograd. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 A. Marodič: »Nepričakovano srečanje«. Radijska drama.

★

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Spored od 5. do 11. marca 1972

Nedelja: 9.40 Po domače z ansamblom Vilija Petriča. 11.00 Otroška matineja. 11.55 Mestece Peyton. 18.00 Šest žena Henrika VIII., angleški film. 20.30 Vaščani Luga, humoristična oddaja. 22.20 Rokomet Jugoslavija : NDR.

Ponedeljek: 19.45 Kratek film. 20.35 Mrtva ladja, slovenski film. 22.05 Kulturne diagonale. 22.45 Rokomet Romunija : NDR.

Torek: 17.45 Spomini na živalski vrt. 18.30 Od zore do mraka. 20.35 Jutri bo prepozno, ital. film. 22.10 Simf. ork. RTV.

Sreda: 17.50 Don Kihot, film. 18.30 S slovenskim inštrumentalnim kvintetom. 19.05 Na sedmi stezi. 20.35 Plešem - sem. 21.20 Igralci: Štefanija Drolčeva.

Četrtek: 17.25 Nogomet Ferencvaroš (Budimpešta) : Železničar. 19.15 Boj za obstanek, film.

Petek: 17.35 Stanovanje. 18.30 Pavel Golia. 18.45 Vzgojni problemi. 19.00 Mestece Peyton. 21.40 Svetovno prvenstvo v umetnostnem drsanju.

Sobota: 15.00 Svetovno prvenstvo v umet. drsanju. 16.00 Atletika v dvorani. 16.30 Košarka Lokomotiva : Jugoplastika. 18.15 Štirje tankisti in pes, poljski film. 21.30 Tekmeca, film. 22.20 Atletika v dvorani.

★

Premiera igre Sergeja Verča »Ko luna škili z desnim očesom in jaše veliki voz« (resnična bajka v dveh delih) bo ta petek 3. marca ob 21. uri v Kulturnem domu v Trstu. Naslednje predstave: v četrtek 9. marca ob 20.30 (red D); v soboto 11. marca ob 20.30 (red B - prva sobota po premieri) in v nedeljo 12. marca ob 16. uri (red C - prva nedelja po premieri).

Ob deseti obletnici blagoslovitve in odprtja Katoliškega doma v Gorici bo **v nedeljo 5. marca ob 11. uri** v tamkajšnji dvorani

SPOMINSKA SVEČANOST

na katero je vabljeno slovensko občinstvo iz Gorice in dežele. **Popoldne ob 17. uri** pa bo istotam nastopil svetovnoznani

SLOVENSKI OKTET

z izbranim sporedom, ki bo gotovo še povzdignil slovesnost tega dneva. Ker se predvideva izredna udeležba, vabimo cenjeno občinstvo, da pride pravočasno.

Bouaké - Gorica

Letos se razvija v goriški nadškofiji postna akcija pod geslom: »Bouaké-Gorica. Smo za eno samo poslanstvo v službi bratov, ki čakajo«. Tako beremo na lepakih in ovojnicah, ki pozivajo vernike, naj prispevajo v sklad za Cerkev v Bouaké in za gobavo naselje v Manikrò. Tudi letos bo mladina izvršila akcijo zbiranja starega papirja in cunj, katere izkupiček bo šel v misijonske namene.

Obenem pa se misli tudi na to, kako oskrbeti župnijo v bližini kraja Bouaké z duhovniki, redovnicami in laiškimi misijonarji iz goriške nadškofije. To naj bi bil drugi cilj letošnje postne akcije.

Prvi odmevi na peticijo SDZ in Slovenske skupnosti

Vodstvo Slovenske demokratske zveze v Gorici, ki je tudi po nalogu Slovenske skupnosti in Slovenske demokratske zveze iz Trsta poslalo na pristojna mesta v Rim peticijo s priloženim zakonskim osnutkom za zaščito slovenske manjšine v Italiji, je zadnje čase prejelo več pisem oziroma sporočil od strani parlamentarnih ter strankinih vsedržavnih organov.

Tako je glavni tajnik senata že podvzel potrebne korake za začetek zakonodajne poti zakonskega osnutka v tej zbornici. Na seji poslanske zbornice 22. februarja pa so uradno javili zbornici vlogo slovenskih političnih predstavnikov.

Od političnih organov moramo zlasti omeniti pismo, ki ga je poslal sedanji predsednik vlade Giulio Andreotti še v svojstvu načelnika parlamentarne skupine Krščanske demokracije v poslanski zborniri. Andreotti zagotavlja, da bo njegova skupina vzela celotni dokument v pozoren pretres.

Z osebnim pismom je odgovoril tudi poslanec Mauro Ferri, do nedavnega vsedržavni tajnik socialno demokr. stranke.

Peticijo je SDZ odposlala vsem vodstvom demokratičnih strank v državnem merilu, načelnikom parlamentarnih skupin v senatu in poslanski zbornici, z njo pa je seznanila tudi deželna in pokrajinska vodstva strank ter tisk.

MISEL št. 1

Pred nekaj tedni je izšla prva številka »Misli«, ki je literarni list dijakov slovenske gimnazije-liceja v Gorici. Na 20 ciklostiliranih straneh velikega formata najdemo vrsto zelo zanimivih in tehtnih člankov. Vidi se, da spremljajo naši dijaki dogajanje v družbi z odprtimi očmi. Pohvaliti jih moramo, da so v presoji raznih pojavov v naši skupnosti trezni, prav nič domišljavi in polni dobre volje podpreti napore starejših.

Ko sem prelistal prvo letošnjo številko, sem bil vesel, da je med našimi dijaki toliko kar uspešnih piscev, pesnikov in dopisnikov. Zelo lep jezik imajo in kar povedo, znajo izraziti brez dvoumja in jasno. Z eno besedo: ne mlatijo prazne slame.

Ob nekaterih člankih sem se še posebej ustavil in zamislil: ob poročilu o prvem dijaškem zborovanju, ki pokaže, da so naši dijaki zmožni demokratičnega razpravljanja in strpni med seboj; ob članku o nemškem pastorju Dietrichu Bonhöfferju, ki nudi mlademu človeku moralno vzpodbudo za lastno žrtvovanje; ob razmišljanju o miru; ob pretresljivem pismu hčerke, ki ji starši niso znali dati ljubezni in ob duhovitem, fino pikrem članku »Za narodov blagor«, ki odkrije, da naši mladi ljudje kritično presojajo delovanje tistih, ki so zadolženi za skrb v prid slovenske skupnosti.

Potem je v listu več kratkih sestavkov, ki segajo na najbolj različna področja (humoreska, šport, zavrnitev Rebulove sodbe o slovenski Gorici, Iz dnevnika, Moj sen in tri pesmi). Vsem, ki so dali prispevke za to številko in v njej sodelovali (in še posebno mladi umetnici, ki je revijo ilustrirala), iskreno čestitam in jim želim novih uspehov. **Jože Jk.**

Zanimivo predavanje škofa dr. Grmiča

V okviru letošnjih kulturnih večerov, ki jih je za postni čas pripravilo Slovensko katoliško akademsko društvo (SKAD), je v sredo 23. februarja predaval v mali dvorani Katol. doma v Gorici mariborski pomožni škof dr. Vekoslav Grmič. Prišlo je zelo veliko poslušalcev, katerim je govornik nudil izredno zanimivo temo: V čem je človekovo in kristjanovo bistvo.

Za kogar pomeni vera popolno odtujitev (alienacijo) od človeka, je verjetno bistvo človeka popolnoma različno od bistva kristjana. Za kristjana pa ni nasprotja med tema bistvoma; kristjanovo bistvo je dopolnitev človekovega bistva.

Predavatelj je najprej razčlenil človekovo bistvo. Včasih so bolj razmišljali o tem, kaj človek je, danes pa kako pride njegovo bistvo do izraza. Človek ni nikdar zadovoljen; vedno išče nekaj več. Z drugo besedo: hoče se po besedah modreca Paskala preseči, kar pomeni, da dejansko išče Boga in z njim večnost.

Izraz človekovega bistva so neprestano spoznavanje, posest svobode, zavest lastnega jaza, tj. samozavest, ustvarjalnost in dajanje smisla svojemu življenju, v čemer pride do izraza zlasti ljubezen. Posest svobode mu nudi gospodstvo nad samim seboj in možnost izbire, iz česar se poraja čut odgovornosti, smisel za žrtev, a tudi razpoloženje za zločin. Nižjo dobrino ko izbira, manj je svoboden; za višjo ko se odloči, bolj je svoboden, ker je do nižjih vedno bolj brezbrižen. Zato je najbolj svoboden, ko se odloči za Boga. Ob svojih izbirah je človek vedno bolj osebno zavzet in prizadet, zato se samo on lahko veseli ali trpi, žival nikdar. Zvočnik vsega dogajanja v njem pa je vest.

Človekovo bistvo je nato dopolnil in izpolnil Kristus s svojim učlovečenjem, trpljenjem in poveličanjem. Dal mu je odgovor na bistvena vprašanja človeške eksistence, ga usmeril v večnost, po Cerkvi pa mu omogočil bolj skladen razvoj osebnosti.

Človekovo bistvo se izpopolni, ko postane človeku Kristus cilj, ki ga skuša v sebi uresničiti s tem, da se z njim poveže. Upodobiti Kristusa v sebi se pravi postati človek v polnem pomenu besede, res dober človek, se pravi nesebično ljubiti in biti na voljo Bogu brez pridržka. Obenem se to pravi delati na to, da bo Kristus tudi v drugih zaživel. Današnji kristjan pogreši zlasti v tem, da pretrga vez med nedeljo in delavnikom, med zapovedjo in življenjem, med zakramentalno milostjo in izvrševanjem poklicnega življenja. Premalo upošteva Kristusovo učlovečenje, ki je opomin za nas, da se ob zemskih stvareh posvetimo, premalo se zaveda pomena odpovedi, brez katere ni krščanstva, premalo pa tudi ceni poslanico Kristusovega vstajenja, ki nas vabi k veselemu in hvaležnemu uživanju ustvarjenih dobrot in nam stavi pred oči našo končno zmago.

Zanimivo predavanje škofa Grmiča, podano v vsem razumljivem slogu, je vse navzoče zelo zadovoljilo. Sprožilo je tudi obširno debato, vsem pa približalo veličino našega krščanskega bistva. V tem smislu je bilo predavanje mnogo več: prava duhovna obnova, ki naj bi nas učinkovito pripravila na praznik Gospodovega vstajenja. **—ej**

Prešernova proslava pri Sv. Ivanu

Slavnostni večer za kulturni praznik našega naroda, v katerem slavimo pesnika-velikana Prešerna, je privabil v nedeljo 20. februarja v dvorano Marijinega doma pri Sv. Ivanu mnoge ljubitelje slovenske pesmi in slovenske besede. Pesmi so nam nudile cvetoče mladenke dekliškega zbora iz Devina pod vodstvom mladega Hermana Antoniča in zbor »Fantje izpod Grmade«, ki je zapel sedem pesmi. Posebno so navdušile Prešernove »Pod oknom« in »Zdravljica« ter Kernjakova koroška »Je na Dravca mhva«. Za uvod je Nevica Bak lepo prebrala nekaj misli o Prešernu, v katerih se poudarja dolžnost vsakega Slovenca, da ostane Slovenec. Čeravno je pesnik popolnoma obvladal nemščino in bi lahko s tem jezikom dosegel bleščečo kariero, se ni odpovedal svojemu poreklu niti zatajil slovenske matere. Prešernov dan naj zato utrdi v nas zvestobo do našega naroda, ki čeprav številčno majhen, je pa duhovno velik, ker je kulturno bogat.

Besedo zase zasluži nastop Staneta Raztresena, ki nam je podal dvajset »pikrih in bridkih« poezij tako prepričljivo, da smo imeli vtis, da je pesnikovo kri pretočil v svoje srce, kar je rodilo res umetniško stvaritev.

Občinstvo je nagradilo vse nastopajoče z burnim ploskanjem in nerado zapustilo dvorano. Ob kozarcu vina ali skodelici kave smo se še dolgo pomudili v prijetnem razgovoru z dragimi gosti. Želimo, da bi se v kratkem vrnili med nas. **E. F.**

★

Za cerkvico na Ferlugah: Ferluga Evgenija in Lidija 2.000; Štubelj Alojz 1.000; Andolšek Ivanka 1.000 lir.

ZA KMETOVALCE

Gnojenje travnikov

Najvažnejša snov v živinski krmi so beljakovine, ki so nujno potrebne vsem živalim, še največ pa mladi živini in molznicam. Pridelamo jih lahko sami s krmo, če skrbimo, da so travniki obrasli z nizkimi in visokimi travami, če jih zgodaj kosimo in če jih pravilno gnojimo. V nasprotnem primeru jih moramo dokupovati v obliki močnih krmil in jih drago plačati.

Kako važna sestavina so beljakovine, naj pove sledeči primer: srednje težka dobra molznica je sposobna izdelati iz 15 kg odličnega sena 18 litrov mleka, iz enake količine otave 12 litrov, iz srednjega sena 9 litrov in iz slabega sena le 1,5 litra mleka.

Govorili smo že o pravočasni košnji, ki je odločilna za vsebino beljakovin; danes pa si oglejmo gnojenje, ki je pravtako važno za pridelovanje odlične krme.

Za gnojenje travnikov so primerna razna gnojila. Najbolj važen je dobro sprhel hlevski gnoj, katerega bi morali potrositi 100 stotov na hektar vsako tretje leto. Na žalost je pri današnjem pomanjkanju gnoja takšno gnojenje le težko izvesti. Prav tako nimamo komposta, ki je najboljše gnojilo za travnike in katerega bi rabili trikrat več kot gnoja. V naših razmerah nam ne preostaja drugega kot da sežemo po gnojnici in umetnih gnojilih.

Gnojnice rabimo 50 do 100 hl na ha. S tem prejme zemlja dovolj dušika in kalija, dočim fosforja skoraj nič. Tega moramo dodati v obliki superfosfata in sicer 150 do 200 kg, če vsebuje 40 % fosforja. Po možnosti izberemo zrnat superfosfat in ga potresemo v jeseni ali pozimi; gnojnico pa polijemo spomladi tik pred začetkom prebujanja trave. Če nimamo gnojnice, se poslužimo polnih umetnih gnojil kot je npr. 10-10-10 ali 8-10-10, katerega posujemo 300-400 kg na ha; priporoča se potresti polovico te količine spomladi in ostanek po prvi košnji. S takim gnojenjem damo zemlji vse snovi, ki so potrebne za rast trave. Uravnovešeno gnojenje bo dalo večji pridelek in — kar je najbolj važno — večji odstotek beljakovin v krmi. Samo takšno pridelovanje krme lahko pripelje do željenega gospodarskega uspeha.

Inž. Janko Košir

★

Čebulice mečkov za polovično ceno. Kmetijsko nadzorništvo v Trstu, ul. Ghega 6, je prejelo čebulice nizozemskih gladiol, ki bodo razdeljene naročnikom po polovični ceni. Ker je na razpolago nekaj več čebulic, se te ugodnosti lahko poslužijo tudi tisti, ki jih svoj čas niso naročili. Zato je vredno pohiteti, dokler traja zaloga.

Cena pogonskega goriva za kmetijske stroje nespremenjena. Vlada je določila, da ostanejo cene petroleja, gasolia in bencina, ki se rabijo za pogon kmetijskih strojev, nespremenjene tudi v prvem polletju 1972.

DAROVI

Za katoliški tisk: Ana Žerjal 5.000; k nabirki na Tržaškem: Sv. Ana v Trstu 3.800; N. N. 4.500 lir.

Za Zavod sv. Družine: družina Legiša 5.000 (dar iz leta 1970); Robert Daneu, Sv. Križ, 1.000; M. G. 20.000; N. N. 11.000; N. N. 20.000 lir.

Za Alojzijevišče: družina Prinčič v spomin na pok. Zlato Smet 2.500 lir.

Za Marijin dom v ul. Risorta 3 v Trstu: V januarju in februarju so darovali: Benevol Gizela 30.000, Novacco Marija 3.700, N. N. 10.000, N. N. 1.300, B. Simčič 2.000, N. N. 1.000, Perat Anica namesto cvetja na grob Štefana Širok 5.000, Rezi P. 100.000, Kristina U. 3.000, D. U. 10.000, C. U. 10.000, Š. A. 3.000, Milka K. 10.000, Tončka C. 10.000, Z. M. 3.000, N. N. 3.000, N. N. 10.000, N. N. 30.000, N. N. 20.000, M. Vitez iz Avstralije 18.000, v spomin na pok. Marijo Kanalec U. S., U. D., S. M., K. P., P. A. in F. B. skupaj 31.000, N. N. ob 50-letnici sprejema v Marijino družbo 150.000, N. N. 50.000, N. N. 1.000, V. P. 75.000, N. N. 20.000, Mozetič Fani 3.000, Marija Novak 1.000, N. N. 500, N. N. v spomin na pok. Pavlo Srebotnjak 2.000, D. K. 10.000, N. N. v spomin na pok. Angelo Pipan 1.000, A. Vodičar 20.000, M. T. 20.000 in nabirka v družbi 118.400 lir.

Za šentjakobski dom v Trstu: ob smrti Pavle Srebotnjak namesto cvetja na grob svojci 20.000: Valenčič 5.000; N. N. 100.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Ana Žerjal 30.000; N. N. 5.000; N. N. 10.000; Dario Bizjak 4.500; N. N. 5.000; G. V. 5.000 lir.

Za cerkvico v Banah: Vidau Marija 500 lir.

Za cerkev na Općinah: Škerlavaj Terezija 5.000; Sosič Marija 2.000; N. N. ob moževi in očetovi obletnici smrti 10.000; Vremec Leopolda 2.000; Susič-Peterlin ob krstu Tomaža in Mateja 10.000; msgr. Natal Silvani 10.000; žene, ki so nesle cvetje pri pogrebu pok. Marije Hrovatin-Brambilla 5.000; v cerkvi 17.185; sorodniki pok. Marija Hrovatin-Brambilla v njen spomin 1.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OBVESTILA

Prihodnje iz niza letošnjih predavanj, ki jih prireja SKAD iz Gorice, bo v sredo 8. marca ob 20.30 v mali dvorani Katoliškega doma. Govoril bo p. Marijan Šef DJ o novi teološki viziji človeške telesnosti.

Sv. maša za cerkveno edinost bo v ponedeljek 6. marca ob 18.30 v kapeli šolskih sester pri Sv. Ivanu v Trstu. Sledi ekumenski razgovor v Vzhodnem domu.

Sedmi abonmajski koncert Glasbene Matice v Trstu bo v soboto 4. marca ob 21. uri v Kulturnem domu v Trstu. Na sporedu so dela A. Corellija, C. Debussyja, M. Ravela in M. Tajčevića.

Nova plošča iz Argentine. Te dni smo iz Argentine dobili ploščo okteta Ivan Cankar: Spomin - Recuerdo. Obsega vrsto slovenskih in španskih zelo lepih pesmi. Prav je, da se tudi naša mladina seznani z duhovnim bogastvom svojih sovrstnikov v daljni Argentini in da spozna, kako trdne so vezi, ki jih preko slovenske besede in pesmi še vežejo na domovino njihovih očetov. »Zemlja draga, Slovenija, domovina mojih očetov, čeprav daljna in nepoznana, vedno te bom ljubil. In če bi le kdaj pozabil tvojo sladko govorico, tvoje pesmi — staršev mojih napisan testament — ne bi pozabil nikoli. V pesmi boš živela, Slovenija, daleč preko oceanov; kakor obljubljena dežela boš, zate izgubljenim otrokom. Če pa bi se kdaj napotil v tvoje naročje, sprejmi me za svojega, Slovenija draga, saj po pesmi me boš spoznala, da sem sin tvojih očetov.« Plošče so na voljo na upravi Katol. glasa. Cena 2.500 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 8% davek za registrski urad.

Odgovorni urednik: *msgr. dr. Fr. Močnik*
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Ob izgubi našega dragega očeta

Franca Vončina

se zahvaljujemo čč.gg. duhovnikom, čč. sestram, pevskemu zboru, Slovenskemu gledališču, vsem, ki so se udeležili pogreba in izrazili sožalje, darovali cvetje in za pokojnika molili. Zahvaljujemo se tudi zdravniku dr. Slavcu, zdravnikom in osebju tržaške in ankaranske bolnišnice, č. g. Stanku Zorku ter vsem, ki so mu stali ob strani v bolezni. Posebna zahvala Mačkovljanom za pomoč in sočustvovanje.

žena Katarina, sin-duhovnik Franc in ostalo sorodstvo

Mačkovlje, 1. marca 1972

---

26. februarja je po dolgi bolezni v starosti 78 let odšel v večnost

Ivan Živic

Vsem številnim Ivančanom, župljanom Sv. Marije Magdalene v Bazovici in Sv. Tomaža ap. na Pesku, škofovemu vikarju dr. Lojzetu Škerlu, g. Viliju Žerjalu, svetoivanskemu župniku Giovanniju Albonese, ostali duhovščini, čč. šolskim sestram, domačemu cerkvenemu pevskemu zboru, vsem ostalim osebam se iskreno zahvaljujejo za veliko udeležbo pri pogrebnem obredu, za molitve, dobra dela in cvetje

žena Marija, sinova Marijan in Lucijan, hči Dora, nevesta Arijana z otrokoma Marijo Terezo in Pavlom, sestre in brat, ter ostalo sorodstvo

Trst, Sv. Ivan - Bazovica, 28. februarja 1972

Dne 22. februarja nas je zapustila naša draga mama

Frančiška Grilj vd. Cotič

Zahvaljujemo se gg. Komjancu in Ožbotu, darovalcem cvetja in zboru »Srečko Kosovel« iz Ronk ter vsem, ki so drago pokojnico spremili na zadnji poti.

žalujoči sinovi in hčere

Vrh, Gorica, Dover, 28. februarja 1972

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so z nami sočustvovali ob smrti in pogrebu naše nepozabne mame

Frančiške Šturman

Zlasti se zahvaljujemo g. župniku Francu Vončini, pevskemu zboru za tolažljivo petje, darovalcem cvetja in vsem številnim sovaščanom, znancem in prijateljem, ki so našo drago pokojnico spremili na njeni zadnji poti.

žalujoči sorodniki Šturman, Martini in Vecchiet

Mačkovlje, 28. februarja 1972